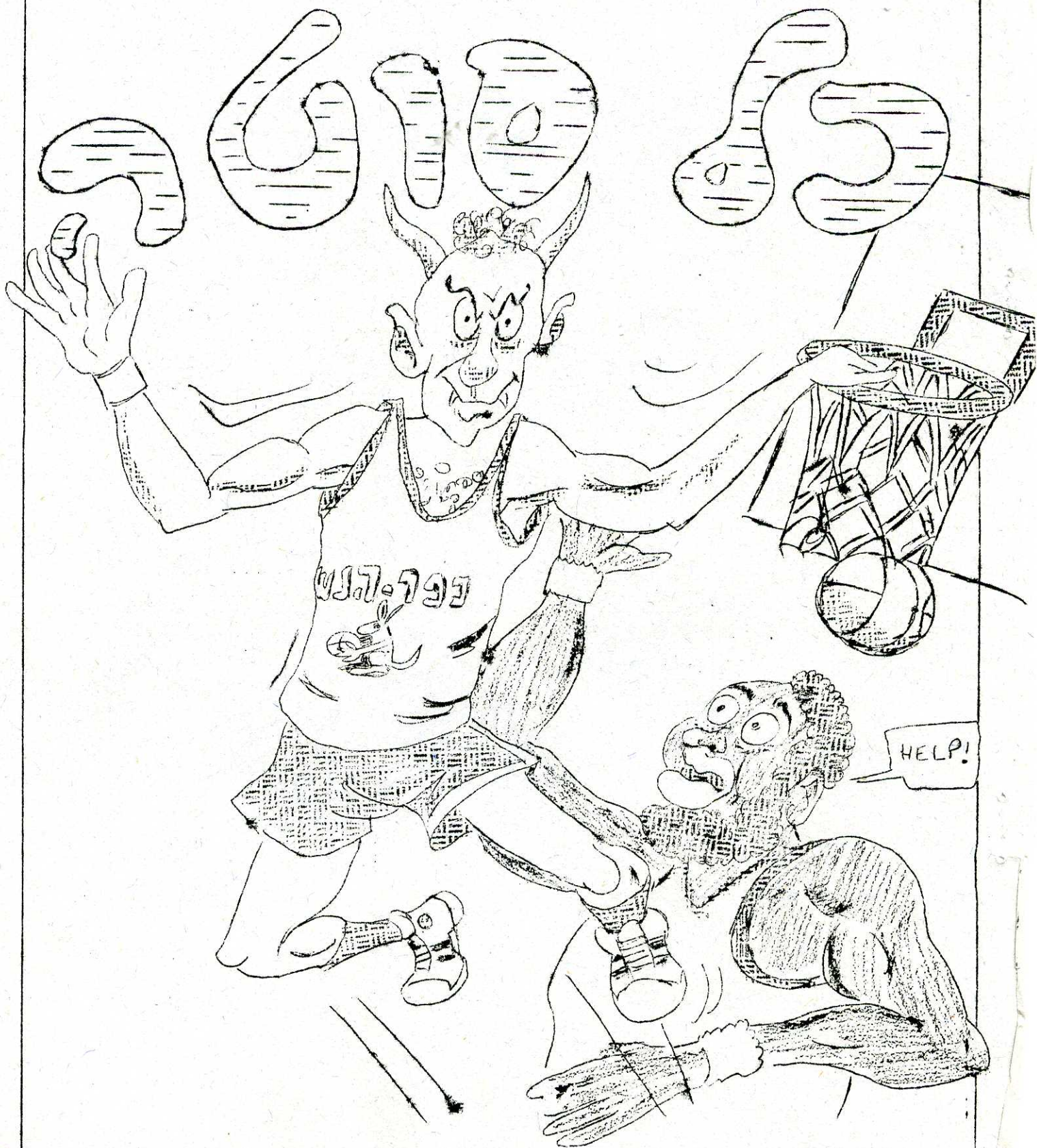

כל סוטה / "מיטמר העקרונות"

חברת מס' 43

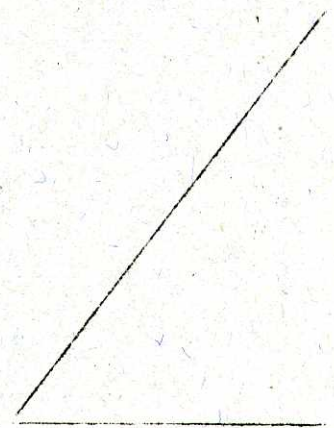
22.10.82

המיסד : מב"ח

המערכת : מתחילה בשער ומקיפה את המשק.

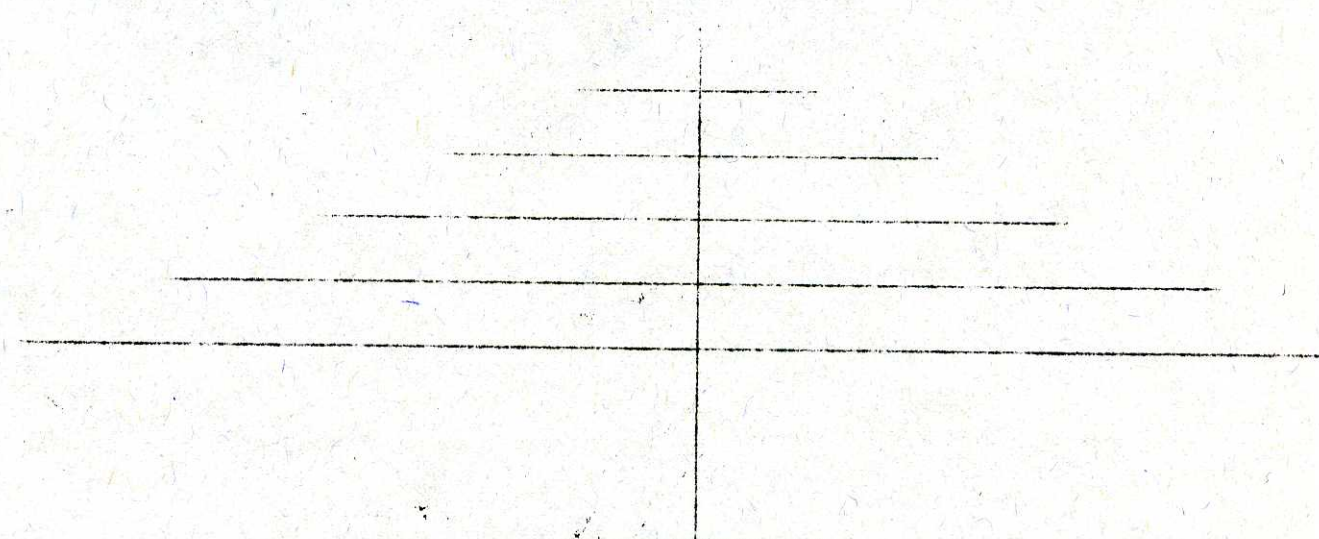
הדפסה : במכונת כתיבה

קריאה : נעימה

בני גולדברג!!!

לא שכחנו אותך! למרות שירדת מנכסך, אחה עדיין פופאלרי.
(אנשים המעוניינים בפרסום שם, יכולים לפנות בכל עת אלינו).
המערכת.

על תלת האופן אתה מבין את זה. בתוך ישויות השורות, בתוך ענני האבק ומבעד מסך חישובי היכול, עולה וצצה הדמות העכשווית, דמות גורילה מתנשאת מבעד מראה צרה אשר נושאת עיניה אל המרזבים הצרים, עניים מלהכיל את אוצר האדמה.

לא לדעת את שרוצה להגיד, לא לדעת כלום. אלא לשבת ולעבד את הכלום לתמצית חיינו הדלה במילה אחת. אבל מה היא מילה אשר תתאר את התמצית הכוללנית ואת הדעה שאתה הולך להגיד. הנה, שוב שנה חדשה בפתח ונראה שצר הפתח מלהכיל את הנבואות השחורות שמשלחים בנו האסטרולוגים למינהם. זהו מפתן צר המתנזר מצנזורות, הרומס את אמונתנו והיחס החם לקב"ה.

חמש מאות, שש מאות, רץ לך בראש בתחשיבים וזה טוב מאד, אומרים המומחים. אז בגאווה תוכל להתפאר שאצלינו ה'פירה' מדיר רגליו מהתפריט השבועי וגם הדג לוטש עיניו בדממה אופינית מן הצד. בעוד אתה משיח עצמך לעיניני דיומא, אתה קולט בזוית העין את ה'דטורה', קוצנית ומיחלת לסתימות, מקל מחורר וקשיה אשר את שגיונותיו הרבים אתה צריך לסבול. מחשבה רודפת מחשבה ועד סוף השורה, אתה משכיב את כל העולם, עולה ויורד כאילו היית כל יכול. פתאום רץ לך בראש המשפט הטפשי "טוב למות בעד ארצנו" שנאמר, אולי, כלאחר יד גדועה. בנתיב הצפוני ונגדהרוח אתה קולט את החיוך הסלחני של 'או' השואג' דרך המוטורולה. ביציאה אתה עושה מנוחה קצרה ושופך במקביל את יגונך לתוך חדר האוכל, (ראה 'פירה' ו'דג').

בסיכוב הבא, כבר יש גשם לחקלאים העירוניים. לבטח תשאל אז - מה המוצא שמותיר לנו האלוהים בפתרונות הדחוקים שלו, בתחזית מזג האוויר. מסתבר, שגם השנה לא תועיל תחינת האדמה הלבנה, הסופגת את הצואה של המלאכים הכחולים ושל הקדוש, חסר הגוון, שלא זפאי לתואר כל שהוא בגלל התנהגות מחפירה זו.

רונן.

התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה

ק י צ ש ע ב ר

הזמן עבר כמו קורנס אדיר שהימם פדחת גלויה,
חדשנת האתמול נהיו להיסטוריה של המחר
הסנסציות של יום, נהפכו לשממון לילה.
נהפכו לשממון לילה
וטירוף שלשום נהפך לנורמה של היום.

היה קיץ יבש וצחיח.
נחלים דקים של דם נבלעו בסדקי האדמה הצמאה
מת אב, מת אלול
מת ילד ממטען חלול.

אני שוכנעתי להיות בתקופה אחרת, במקום אחר
לכתוב לך שירים של אהבה ורגעגועים
רק המשכתי לשקוע יותר ויותר בביצה, ונחש
לוקח הכל ללב ואוכל אותו, את הלב.
איתל סלע.
(יג'ר' 'חזית' חג).

התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה
התעודות של המלחמה

למערכת "כל סוטה" שלום!
(בעקבות "שדמות" פג' אלול תשמ"ב)

שמעתי את הצעקה, האזנתי וחשבתי...
הם צודקים! כולם! חמי, ורונן ואורן ואיתי ודודו וכל שאר החברה
הטובים מכפר השיא.
ועוד חשבתי על רמי (רוני?) שנשאר עם רגל וחצי ואפילו לא יודע למה,
ובמיוחד כאב הלב על מידד, שלא חזר, ועכשיו, אפילו לצעוק אינו יכול.
הם צודקים, כואב להם, כואב מאוד והם צועקים. כך צריך! כך בריא!
מי שצועק, הרי סימן שחיות בן. שעוד נותר בן הכח לצעוק, שהלא מידד ע"ה,
כבר לא יכול לצעוק. הוא נגדע וצעקתו על שפתיו. צעקה, שנשארה ללא מענה.
ועוד חשבתי, בחורים אילו, הם הקרובים אלי באמת, הם, החושבים,
שאינם נשארים שווי-נפש אל מול ההווה האכזר. לא נשארים אדישים. הם
השואלים את השאלות הנוקבות והאמיתיות, שמחדדות את הדברים לשחור - לכן
ומכריחות אותנו לחשוב. להתמודד. לצמצם את הפוקוס ולמצא את התמונה
החדה בזוית המתאימה.
את רונן, הבנתי מכל, הוא העקבי, האומר ועושה, מתמודד ומסיק מסקנות
מעשיות.

ואחר, חשבתי על כל האחרים, הצבועים, שלא מדברים. ונשארים.
מדוע? מדוע להשאר בארץ כזו שהמלחמות בה, מרובות מהפוגות? יש ללכת
למקום בו אין הרוגים ופצועים, ואפשר לחיות חיים נורמאליים, (ככל הגויים).
אין מנוס! צריך לפעול. לא להתעצל. לא לטמון את הראש בחול. לקום וללכת.

* * * *

אליך רונן, ואל כל האחרים שילכו בעקבותיך, יש לי לומר כמה מילים,
"רגע לפני" הפרידה.

עצור לרגע וחשוב! נכון, לא אתה בחרת להיות פה בארץ הזאת. הורריך
הם שעלו הנה, וסבותם עמהם. אך אתה נולדת פה, ועכשיו אתה רוצה ללכת.
האינך חושב שלפני שאתה עומד לעשות צעד כה מכריע ומשמעותי, אתה חייב,
כלפי עצמך, כלפי ישרותך הפנימית העמוקה והכנה, להיות בטוח שאכן אתה
מכיר מה שאתה עומד לנטוש. שאכן אתה מודע למה שאתה עומד לעשות.
היודע אתה לאן אתה הולך? המודע אתה לעובדה, שבעזבך את הארץ,
אתה עוזב גם את עמך; מה ימנע ממך בחו"ל לשאת גויה? שום דבר. הצעד הבא,
הוא נישואין עם לא-יהודיה, וזהו אין המשך יהודי לרונן.

..../....

(המשך "מכתב למערכת...")

ועוד יותר חשוב; היודע אתה מאין באת? על מה אתה מוותר?
"כודאי", תענה לי "יודע אני, ומעדיף לא לדעת יותר". אך האמת היא, שאינך
יודע. לא אתה ולא חבריך, אף אם ראית פעם יהודי מרקד או מניח תפילין אף
אם הבאת ביכורים בחג האסיף בקיבוץ, אינך יודע את מורשת עמך בצורה רצינית
ואמיתית.

אינך יודע על מה אתה מוותר, ומה אתה רוצה להשאיר מאחוריך. ועל כן,
מי שמחליט להעצר לרגע ולשקול את הדברים לעומקם, ולא ללכת עם ההמון השפוי,
הגדול, חייב להתחיל לבדוק את עצמו. לחפור אל תוך נבכי נשמתו ועברו, לחשוב
ולנסות להבין: מי אני? מה אני? בזכות מה יושב אני בארץ מזרח-תיכונית זו?
בזכות מה גרשתי מפה את יושביה מדורי-דורות, אם בכח הכסף ואם בכח הנשק?
בזכות מה יושב אני בתל-אביב ובכפר-הנשיא ובשומרון (שהלא אצל הערבים אין
הבדל- כל המקומות האלו שלהם)?

להמשיך ולחפור, למרות העיפות, הזעה ושאר הקשיים.
לחפור ולהגיע אל השורשים.

אודה לכם אם תפרסמו את הדברים,
או לפחות תביאו אותם אל האנשים המתאימים.

בברכת חברים,
שלכם,
יוגלי
קבוץ שלעבים.

יצר המלחמה בחברה הקיבוצית

יצא לי להיות בטקס בר-מצווה של איזו כיתה בכפר גלעדי. טקס החוזר על עצמו מידי שנה, מאז ימי טרומפלדור והחברה שלו. בכפר הנשיא, בטקס הבר-מצווה מחליכים, צוחקים, נחמד. בכפר גלעדי - "הקשב" - "עמוד דום" - "שמאל ימין", ללדים בני 13 עושים טירונות על הבמה. ממש לא האמנתי. והקהל - ממש מאושר, ומחכה בקוצר רוח למסמר הערב....

מסמר הערב - כל האבות, עם נשק ביד, נעמדים בשורה, כמו כיתת ירי. כל הקהל נוהר לעברם בהתלהבות ילדותית. לי זה נראה כמו הלווייה צבאית - לא הבנתי למה הם כל כך שמחים. (אין צורך להזכיר שהם אבדו שני בנים לא מזמן)

מכת אש נוראית לתוך השמיים. אני באינסטיקטיות מוריד ת'ראש ומרגיש שהלב שלי דופק. כל הפרצופים סביבי העלו חיוכים גדולים. ההתלהבות הגיע לשיא! גברים, נשים, זקנים וידים נדחפים, מטפסים אחד על השני כדי לראות. לראות את ה"גברים" יורים. מחזיקים את סמל איבר המין הגברי ב-60⁰ כלפי מעלה, ומשפיעים את כל היצר שלהם, קורעים את השמים הבתוליים האפלים, הופכים את חממת הקבוץ השלו לקולות של מלחמה.

עמדתי המום - כמו מחבלים! הזכירו לי את הפלנגיסטים בכירות - כל הדאווין הזה של נשק. מאצ'ו. יעני גבר מי שיודע לירות בנשק.

דחילק, טקס בר מצווה? ? ?

גברים עומדים בשורה ויורים כמו משוגעים, כמו מחבלים ברברים. והמשפחות שלהם גאים בהם, ואין גבול להתלהבות.

רציתי שאיזה כדור תועה יעבור שם משהוא, שכל הקהל העליז הזה פתאם יראה דם. שיראו איך נראה בנאדם שכדור 5.56 טייל לו בתוך הבטן וקרע אותה לגזרים. שיבינו מה זה הצעצוע הזה, שהם כל כך מתלהבים ממנו, ולשם מה הוא נועד.

פשוט קשה לי לקבל את זה, שבמרחק חצי שעה מכפר הנשיא, בתוך החברה הקיבוצית (המעבירה ביקורת כה קשה על שרון השמן) מקיימים כאלו טקסי בר מצווה. ככה מגדלים הרבה אריק שרונים קטנים.

זה חינוך?

מקס הירש.

ממדור הלב

הקטע הבא מוקדש לאשה.
 אשה שקטה הנושאת את טבלה בביטנות מתנצלת.
 שממנה קבלתי את הגב הרחב ואת האהבה המבוהלת לאדם.
 אשה, שרק היום לאחר כמעט שלושים שנה, מצאתי בי את העוז לאהוב את החיוכים
 המבוועתים, ואת הסיוטים שהפכו לה למציאות.
 לאמא שלי.

אמא נסתה לשלם קץ לימיה
 כשרוח מערבית נשבה
 מן הלולים את העשן
 ואני התקפלתי תחת המטה
 כעובר מובס בקרב
 בוחן כבהלה מבקרת עצמה
 איך מעצבות השניות את הצללים
 לגושי אימה במחה הקודח
 והיא עולה בגרם הזכרונות
 למצא את הגרדום בקצהו
 ולצעוק למטה שמות אלוהים שרופים.

אמא שמה קץ לימיה
 כדי שיכלה העשן מן הארץ
 וכשבאו אנשים בלבן
 והצמידו צינור דק
 של חיים לנשמת אפה.
 עלו שפתיה לחיור רפה.
 ואני שלדעתלי ישבתי לרגליה
 אסור בושה לוהטת
 והתאמצתי לאהוב אותה
 כקבצן חשוק שפתלים
 וכאב בי חיוכה
 כשקצה בימיה בימי.

דודו.

לך תספר לו על הצפירה או על פסי רכבת המתמשכים לאין סוף.
לך תספר לו כל זה ויניד בראשו, בסלחנות ויאמר: "עזוב, בחייך! עזוב אותי,
תן עוד בירה! עזוב אותי מהפילוסופיה הזאת שלכם. מאיפה? מאיפה אתם
ממציאים את זה?" הוא אומר.

ימים ספורים לפני הנסיעה, אני נכנס לחדר העבודה שלו, "איזו יצירה"
אני פולט בפליאה לנוכח הבלגן המאורגן, הכל הפוך בסדר מופתי.
אני מחפש איזה כסא לשבת וזה לא בנמצא. "יה 'אבויה'" אני אומר "תן איזה
כסא או משהו לשבת!"

הזה, כאן שוכבים שמעת.
בירה" הוא ממשיך בחיוך. למרות
עדיין מלא בקבוקים.
"מתי אתה מתכוון לגמור

"כאן לשבת? כאן לא יושבים בחדר
גש למקרר, תרביץ איזה
הנסיעה הצפויה המקרר
"כן אדם" אני אומר
כל זה."

שלי. זה נוזל החיים, סם החיים!
אני הולך לחדר האוכל. מה אני
כל השאלות מחדש - נו, מתי
כמה זמן? בחייך, בן אדם נורמלי
וככה אני יוצא מבוסס כך שיכול
החצופות האלו."

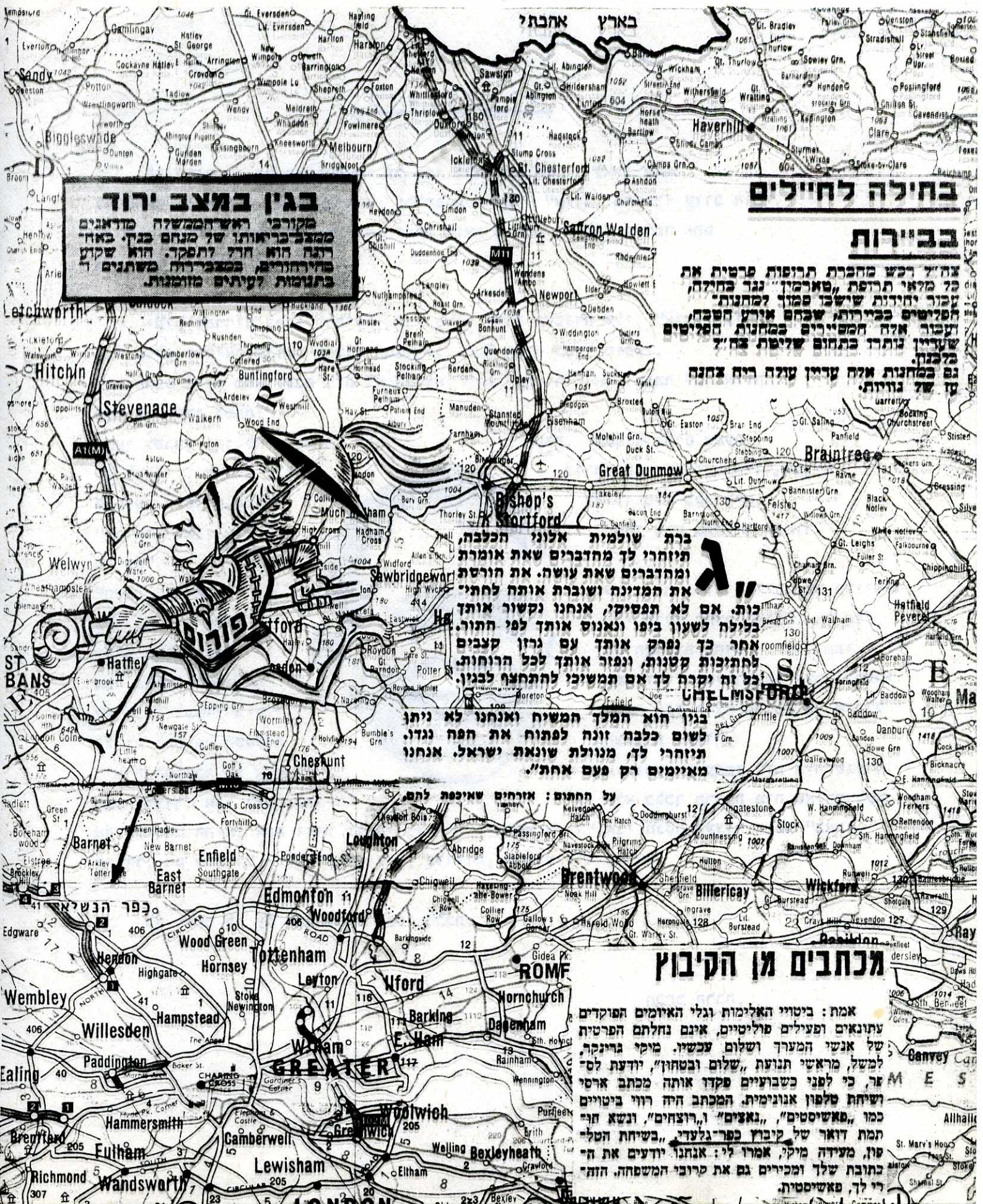
הוא קוטע את עצמו "זה היה שגעון!
לך שלא כלכך מרוצה מזה שאלדד לקח
את הבחורה ההיא, אתה יודע בניתי עליה". "תשמע אהוד" אני מנסה לעצור אותו "כאתי
להפרד, רק להפרד" - "עזוב שטויות, פרידות, תרביץ עוד בירה".

"תשמע, זה הדלק
תאר לך עוד מעט
צריך לסבול את
אתה נוסע? לאן?
לא יכול לעמוד בזה.
לסלוח להם על השאלות
" או, המסיבה של אתמול"
ממש שגעון! אני רוצה להגיד
את הבחורה ההיא, אתה יודע בניתי עליה". "תשמע אהוד" אני מנסה לעצור אותו "כאתי
להפרד, רק להפרד" - "עזוב שטויות, פרידות, תרביץ עוד בירה".

לך תספר לו על הצפירה או פסי רכבת.....

תכתב הרבה,

רוכן.

בגין במצב ירוד
מקורו ראש הממשלה מודאג
ממצב בריאותו של מנחם בגין. באחד
מהוא חזר לתפקיד. הוא שקט
מדידותיו, ממצב בריאותו משתנה
בתנועת לקיחה מוזנחת.

בחילה לחיילים בבירות

צה"ל רכש מחברת תרופות פרטית את
כל מלאי תרופות "סארמין" נגד בחילה,
עבור יחידות שישבו פחות למחנות
המלווים בבירות, שבהם אירע חשבה
ועבור אלה המסורים במחנות הפליטים
שעדיין נותרו בתחום שליטת צה"ל
בלבנה.
גם במחנות אלה עדיין קורה ריח צחנה
עז של נחירות.

ג
ברת שולמית אלוני הכלבה,
תיחורי לך מחברים שאת אורמת
ומחברים שאת עושה. את הורסת
את המדינה ושוברת אותה לחתי
כות. אם לא תפסיקי, אנחנו נקשור אותך
בלילה לשעון ביפו ונאנס אותך לפי התור.
אחר כך נפרק אותך עם גרון קצבים
לחתיכות קטנות, ונפזר אותך לכל הרוחות.
כל זה יקרה לך אם תמשיכי להתחצף לבנינו.
בגין הוא המלך המשיח ואנחנו לא ניתן
לשום כלבה זונה לפתוח את חפה נגדו.
תיחורי לך, מנוולת שונאת ישראל. אנחנו
מאיימים רק פעם אחת."

על החתום: אזרחים שאיכפת להם

מכתבים מן הקיבוץ

אמת: ביטויי האלימות וגלי האיומים הפוקדים
עיתונאים ופעילים סוציאליים, אינם נחלתם הפרטית
של אנשי המערך ושלוש עכשיו. מיקי גרינקר,
למשל, מראשי תנועת "שלום ובטחון", יודעת לס'
זר, כי לפני כשבועיים סקדו אותה מכתב ארסי
ושיחת טלפון אנונימית. המכתב היה רווי ביטויים
כמו "מאשיסטים", "באצים", "רוצחים", ונשא תי
תמת דואר של קיבוץ כפר גלעדי, "בשיחת הטל'
סון, מעידה מיקי, אמרו לי: אנחנו יודעים את ה'
כתובת שלד ומכירים גם את קרובי המשפחה. הזה'
רי לך, מאשיסטיסט."

חלום בלהות אמיתי

[illegible]

הנה הלינז הם ובהם צורר להפלא להם ושמשונם שלחמי ארם הרמ"פ לחוף גורדנו

51007 52510

אנחנו פשוט לא יכולים יותר לסבול הפרעות כאלה בשטח ארץ ישראל השלמה ואנחנו, כמו שיש עם ערבי, אדמה ערבית ודת ערבית, כך עם ישראל, ארץ ישראל ותורתו - חד הם ובלתי נתינים לחוקה.

אחרי 10 שבועות מלואים, קבלתי לראשונה עיתונים, גם מכתב אחד מאמא הגיע, היא ספרה שהמשק ריק, כל המתנדבים ברחו הביתה, אמרו שלא יחזרו יותר, מהכיתה שלי ירדו מהארץ כל מי שהספיק לגמור את 90 יום שלו ולחזור בריא. בכתנת פינו שטח כדי לאפשר הרחבת בית הקברות, העלו לי את האש"ל ואמרו שכל מי שמתגיס, לצבא קבע, זה יחשב לו שרות בתנועה... בעיתוני הערב נוספו כמה עמודים עם מסגרות החברה, אמרו שנמאס להם לספור... הרמטכ"ל אמר שאנחנו צבא חזק, שיהיה שלום כשהערבים יבינו שאי אפשר לנצח אותנו. ראש הממשלה מינה עצמו למלך לתמיד, ורופא אחד מהליכוד טען שבגין הוא בן אלמוות. אריק שרון תפס הליקופטר שיביא אותו לשמיים, כנראה שהוחלט להכתירו כאלוהים....

הרדנו משרד מנגינות לכת, כבר מזמן הפסיקו לכלבלב את המוח עם שידורי חדשות, ראיונות וניתוחים, הכל שקט מסביב. הערב הגיע לוף, למנת הקרב צורף מכתב שאמרו לחברה'ה לצמצם באוכל בגלל צימצומים בתקציב הבטחון, מישהוא ביחידה שעובד במשרד החוץ אומר שהאמריקאים הפסיקו לשלוח כל מה שרק אפשר לשלוח לנו. סך הכל סתלבט על גבעה רמה, מצד אחד הירדן; הגשרים בפעילות מלאה, כנראה שמצאו להם בתיים. בעבר הירדן, מצד שני שקט, קצינת קישור התקשרה ואמרה שמאריכים את הצו שמונה בעוד כמה חודשים והמשכורות יגיעו לקראת סוף שנת התקציב, שני חברה'ה במחלקה שתיים, התאבדו. בחדשות הודיעו שכל טיסות אל על חודשו, העובדים לא הורשים משכורות, רק בקשו להפעיל את הטיסות בכיוון מערב בגלל לחץ גובר של בוסעים, שלי, הדתי הזה, הגנע. והוא משתולל כרגע לידי, ביקשתי שיתפלל גם עבורי, והוא אמר שאין מקום, כל תקווים תפוסים, חוץ מזה אריק לא מקבל כל אחד. בוקר 05.00 - בסך הכל שעתיים עברו, הסדין שלי רטוב התחת שלי קפוא, הידיים שלי רועדות והלב שלי לא דופק. אמא תגידי, הייתי חיל טוב בחלום הזה?

בוקר 05 אפס אפס, חיל מקרח זעה ודם, ראש מברזל ומוח חם, מחוכך-מאוזן ממונע, חיל מאומן, מתאמן כל שנה, חיל מוטיבציה ממונע כמו תמיד למלחמה הבאה, חיל אפוליטזיה

איתי (הצלם)

תמונות לילה ללא מסר

תמונה א'

ירח בהיר מאיר באור חזק את החשך שכבר לא יותר שחור,
 יחידים, זוגות וקבוצות, מגיחות ויוצאות נפשות בודדות אל הלילה
 בלי כח להיות לבד, מחפשות את היחד, את המפלט מהשעמום, מהחדר המחניק, מה
 והרגיל, מהמחשבות הסתמיות בשיחות חסרות תכן ומגעים חסרי משמעות. אף כי
 והיחד זועק בשקרותו וכואב באשלייתו, נפש נדבקת לנפש, נאקזת בנפש,
 בלי אומץ להסתכל פנימה, לתוך עצמה ולראות את החלל שמאיים, התהום העמוקה,
 שם... שם... בתוכה.

תמונה ב'

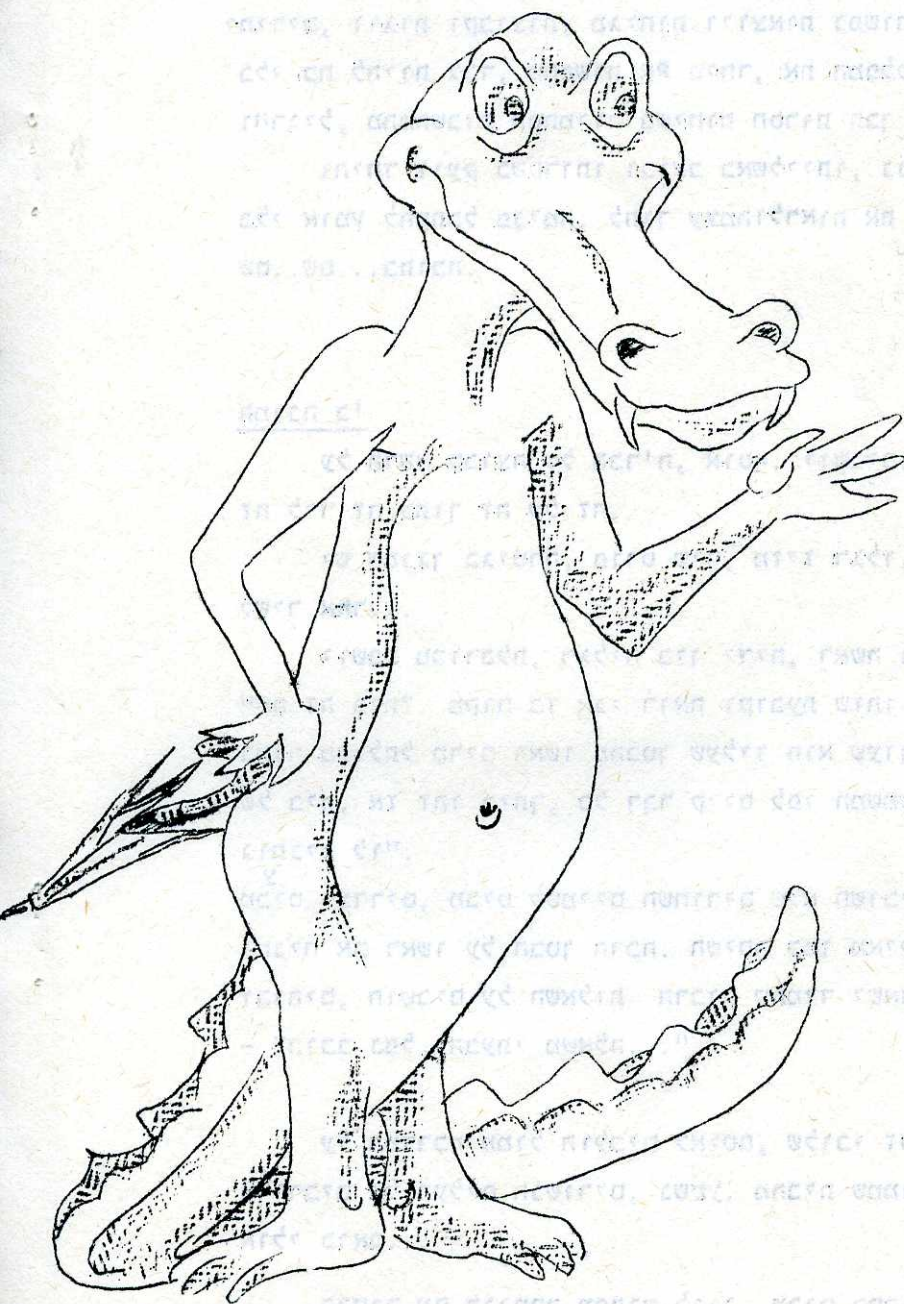
על הדשא קבוצה של חבר'ה, אוסף. יושבים, שוכבים, נשענים, מכורבלים
 זה ליד זה בתוך זה על זה.
 יש שמנגן בגיטרה, פורט שיר, מזיז רגלו, מתחיל שיר, לא מסוגל עובר
 לשיר אחר...
 יושבת מכורבלת, רגליה בין ידיה, ראשה נשען על ברכיה, זורקת:
 "מה זה בית? מקום בו אני רואה וקובעת שזהו ביתי".
 בחור מתולתל מרים ראשו מהבטן שעליו הוא שוען; "אם את בוחנת למקום משמעות
 של בית, אז זהו ביתך, כל דבר קיים לפי המשמעות שאנו בוחנים לו, או לא
 בוחנים לו".
 מביט לצדדים, מביט לשמיים השחורים שלא חשוכים משום אור הירח החזק, חוזר
 ומניח את ראשו על הבטן הרכה. השיחה כמו מאליה דועכת, שותקים, יש תוהים
 ובוהים, חושבים על השאלות הרבות שתמיד ישארו שאלות כי אין להם תשובות.
 - "כוכב נפל, הבעתי משאלה..."
 על המדרכה ממול הולכים לאיטם, שלובי זרוע, זוג מזדקן. רחש הנעלמים
 הדורכים על העלים הנשורים, נשמע. מהבית שממול עולה קול בכמה של אינוק, אולי רעב
 אולי כואב...

הבחור עם הגיטרה מפסיק לנגן, מביט בחבורה השרועה עלהדשא, נראה מהורהר, כמו נודדו
 מחשבותיו לעולמות לא לנו.
 טל, כשכבת עצבות יורדת עליהם, נעשה קריר, אט, אט, חולמניים במקצת מתפזרים ביחידים
 בזוגות ובקבוצות לחדרים.

שרה מ.

דפיקות בשולחן

בהתחלה, בהתחלה, בהתחלה
לא ידע, שהיתה זו מחלה לה
ואם ידע לא אמר מילה
אולי אמרו לו לשתוק
ואם הביט כמעט עד לסוף
אולי הרגיש שנעשה לו רחוק

ובאמצע ובאמצע ובאמצע
שרצה לחזור
ולשאול אותי עצה
אני ידעתי שמאחור
כמעט תמיד הכל אפור
אני המלאך שצעק לחוף
למה האחרונים תמיד בסוף?

ובסוף ובסוף ובסוף
שרצה לא יכל
להסתכל שוב על הנוף
וממני, למי שהתחיל ועבר
ולמי שהזיין עוד לא נשבר
הכוכב שבווער הכי בהיר
הוא גם הראשון שנגמר

מאת: נחמיה אליגטור.

לאמנון, מיכיל ואורן ק. שלום,

המפטיקה אותי במידה כזו שאלצה אותי להעלותו....

הנחת יסוד לצורך כך היתה, שאין אדם מסוגל להתמקד בתודעתו ביותר

מנקודה אחת בעת ובעונה אחת.

הכוונה היא, שאדם הקולט עצם כלשהו, אינו קולטו בשלמותו אלא עובר במהירות על כל שדה הראייה וכל נקודה הנקלטת בתודעתו עוברת לזכרון.

תודעתו ממשיכה אל הנקודה הבאה שאף היא עוברת לזכרון וחוזר חלילה עד שכל

העצם "מצולם" בזכרונו.

התמונה הכללית של העצם אינה אלא כל אותן נקודות שהוא זוכר. כל הפעולה

עורכת הרף עין, בסדר גודל של מחשבה החולפת במוחו של אדם.

נסו פעם להתבונן בעצם כל שהוא ותווכחו עד מהרה כי לקלוט היטב את העצם עלינו

להעתיק את מרכז התודעה (לא את מוקד הראייה!) ממקום למקום וככל שנעשה זאת

ביתר יסודיות, כך תחרט תמונת העצם חזק יותר בזכרונו.

בכל רגע ורגע, אנו קולטים (בתודעה - לא בראייה) רק נקודה אחת, כשסביב לה רקע,

ברור יותר או ברור פחות על פי מידת העצמה של זכרונו.

אנו רואים מכונת נוסעת בכביש, אף נקודת הרכוז שלנו נמצאת בפרצופו של הנהג,

במספר המכונית, או בחזה הטרמפיסטית (איש, אישה לפי תסביכו).

קצור דברים - אנו קולטים נקודה אחת בלבד (בכל רגע) וכל השאר נשאב מזכרונו,

כלומר הוא העתק בלבד של המקור.

עד כאן על קליטת העצם וכעת לעצם עצמו:

כל גוף ממשי, במידה והוא קיים בכלל הרי שהוא בעל נפח ו/או משך זמן.

במילים אחרות קיימים בו לפחות חלק מארבעת המימדים: - אורך, גבה, רחב, וזמן.

.../...

לא יתכן קיומו של בית ללא גובה, עץ ללא קיום בזמן אין לו מובן. ארגז ללא רוחב ואורך לא יתכן כלל. ואדם אינו יכול להתקיים אם אינו חי למשך זמן כלשהו.

לאחר מהות העצם וקליטתו, נותר לנו רק להבהיר את המושג "נקודה" - ובכן על פי ההגדרות, נקודה היא "גוף" ללא מימדים במרחב ולנקודה בזמן, אין משך זמן.

כעת, אם נאמר שוב שאדם מסוגל לקלוט רק נקודה אחת בכל רגע מסוים, הרי שבאותו הרגע הוא קולט גוף ללא מימדים במרחב (נקודה) וללא משך זמן (רגע מסוים) וזהו גוף בלתי אפשרי או גוף שאינו קיים.

מסקנה: - "אנו מסוגלים בכל רגע, לקלוט רק דבר שאינו קיים" (!!)

אך בכל זאת אנו יודעים מניסיוננו כי אנו קולטים משהו. על פי תאורית המימדים נבנה כל גוף מגופים נחותים ממנו מבחינה מימדית: - קו נבנה מרצף נקודות, משטח נבנה מרצף של קווים זה ליד זה, גוף נבנה ממשטחים הנחים זה על גבי זה, וגוף ממשי וקיים בנוי מגופים רגועים הקשורים זה לזה במימד הזמן.

אז אני שואל: - כיצד אוסף נקודות ללא אורך נותנות קו בעל אורך מסוים? כיצד רצף קווים ללא רוחב נותנות משטח בעל רוחב? כיצד רצף משטחים ללא גובה נותנים גוף בעל גובה? וכיצד רצף גופים רגועים (ללא זמן) נותנים גוף ארבע מימדי הקיים גם בזמן? (אולי יבנה תאוריה חדשה שתסביר זאת - מי ידע?) כל זאת עם התחושה ו/או הידיעה שהדבר היחיד הקיים באמת הם גופים ארבע מימדיים.

זהו מצב מכין למדי ואודכם אם תאלפוני בכינה. חסדו משה קמחי לא יאכזב.

דוד - א.
נ.ב. אורן, אתה מכין שאני לא מכין אותי !?

גנרל, הטנק שלך / ברטולד ברכט

גנרל, הטנק שלך רכב חזק הוא,
הוא מוריד יער לארץ וטוחן
מאה איש.
אכל יש בו פגם:
הוא זקוק לנהג.

גנרל, מטוסך המפציץ חזק הוא.
הוא ממהר לטוס יותר מן הסער וטוען משא
יותר מן הפיל.
אכל יש בו פגם:
הוא זקוק למכונאי.

גנרל, האדם יצור מועיל הוא.
יכול לטוס, יכול להרוג
אכל יש בו פגם:
הוא יכול לחשב.